SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 29 OCTOBER 1936

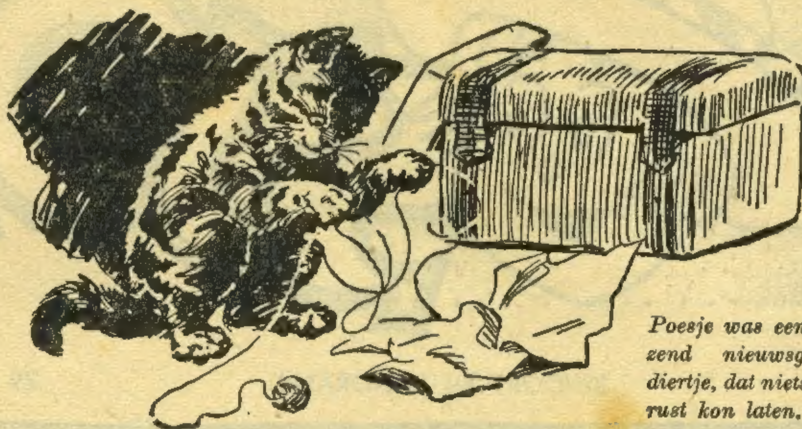
DE KLEINE DOKTER EN ZIJN PATIËNTJE

POESJE'S ONTDEKKINGSREIS

HET VERLOREN DOCUMENT

Wanneer het zoek bleef, zou juffrouw Agneta arm worden

DOOR POESJE TERUGGEVONDEN

Poesje was een razend nieuwsgierig diertje, dat niets met rust kon laten.

SOMTIJDS ben je toch wel heel erg lastig, poesje!" zuchtte de dame, die het grote, rode huis aan de rand van het bos bewoonde. — Dat huis stond er al meer dan vierhonderd jaar en al die tijd had het aan de familie van die dame behoord.

Ze zag er vermoeid en bestoven uit door het lange zoeken naar iets, dat maar niet te vinden bleek, ook hier in de oude zoldervertrekken van het gebouw niet.

Poesje was met de vrouw meegelopen naar boven, omdat het zo'n razend nieuwsgierig diertje was, dat niets met rust kon laten, voordat het 't grondig onderzocht en besnuffeld had!

„Hier ruikt het heerlijk!" dacht poesje, terwijl het zijn rose neusje omhoog stak, „waar zou het toch naar ruiken? Hm, in ieder geval naar iets lekkers!"

De eigenares van het grote huis — en dus ook van poesje — zag er moe en bedroefd uit, nu ze een bepaald stuk beschreven papier — een document, zoals dat heet — niet vinden kon. Want als zij er niet in slaagde, dat document weer in haar bezit te krijgen, zou ze van het oude huis met alles, wat erbij en erin hoorde, voorgoed afstand moeten doen.

Nu heb ik geen tijd, om je haarfijn te vertellen, hoe dat alles in elkaar zat; de hoofdzaak is in ieder geval, dat juffrouw Agneta zeer bedroefd was en zich heel erg inspande, om dat papier weer op te sporen, dat document, hetwelk voorkomen kon, dat haar huis aan vreemde mensen verkocht zou worden.

Ze had in alle kasten van het gehele huis gekeken en op alle plaatsen, waar het papier zich mogelijkerwijze bevinden kon.... helaas, het bleef onvindbaar. Thans waren dan de oude meubelen, die op zolder stonden, aan de beurt om terdege doorzocht te worden.

Poesje liep rond en stak zijn nieuwsgierige neusje in de openstaande lade van een oud kastje — hè, hier rook het wederom zo lekker! Wist het maar waarnaar!

Opeens zuchtte juffrouw Agneta heel diep, terwijl ze iets uit de lade nam, om het aandachtig te bekijken.

„Heeft u het papier gevonden?" vroeg de keukenmeid, die de bewoonster van het grote huis al zoveel jaren gediend had en die zoveel van juffrouw Agneta hield.

„Neen, Hanna; maar ik weet nu, dat het document in deze lade gelegen heeft — zie maar eens, hier is de envelop van een der brieven...."

Hanna kwam toegelopen, om ook eens in de lade te kijken.

„Bah, wat ruikt het hier naar muizen!" riep ze uit, terwijl ze haar neus optrok.

Muizen! Het poesje sprong op van blijdschap, toen het dat woord hoorde — ja, dàt was het waar het hier op deze aardige zolder naar rook!

„Mensen zijn toch wonderlijke wezens!" dacht poesje. „Ze vinden niet eens, dat muizen lekker ruiken!"

Het katje liep om het kastje heen en bemerkte, dat het daarachter nog sterker naar muizen rook — daar waar zich een brede kier in de houten vloer bevond. Het dier krabde met zijn pootje in die kier, waardoor er een wolkje stof omhoog vloog, dat poesje een paar malen achter elkaar deed niezen.

Daar achter het kastje lag ook een beetje krantenpapier, waarmee poesje nu begon te spelen; en zo kostelijk amuseerde het zich, dat het aanvankelijk niet merkte, hoe juffrouw Agneta, gevolgd door Hanna, de zolder weer verliet en de deur achter zich sloot.

Maar later viel het ons katje op, dat alles zo stil was in die wijde zolderruimte en eerst toen begreep het, dat het alleen gelaten was.

„Miauw! Kom toch en doe de deur open!"

Zo placht het diertje te roepen, wanneer het beneden in de zitkamer opgesloten was, en dan kwam er steeds iemand, om de deur open te doen — maar hier hielp dat roepen niet, hoe luid poesje ook miauwde.

En hongerig dat het al spoedig

werd! Tot het tenslotte besloot eens naar iets eetbaars te gaan zoeken. Met een paar sprongen was het katje bij de brede spleet in de vloer en daar begon het uit alle macht met zijn klauwtjes te krabben, zodat lange splinters vermolmd hout loslieten en er tenslotte een hele opening ontstond, waardoor het omlaag kon kruipen in de nauwe ruimte tussen het plafond van het benedenvertrek en de vloer van de zolder.

Hier was het heel erg stoffig, zodat het katje voortdurend niezen moest, maar het rook er ook heel sterk naar muizen. Langzaam kroop poesje vooruit, tot het tenslotte stuitte op een grote prop papier, die de muizen hier als noodvoorraad en nest heengesleept hadden. Het katje kon niet verder en in plaats van de in allerijl voor hun aartsvijand weggelopen muizen te achtervolgen, moest het de terugweg weer aannemen.

Daar voelde het opeens iets, dat in zijn nek stak en heel erg pijn deed. Het was een splinter hout van de vloer, die schuin omlaag gericht was en de terugweg onmogelijk maakte.

Het arme katje begon nu om hulp te miauwen, nu het voornoch achteruit kon, maar niemand hoorde het hulpgeschreeuw, behalve dan de muizen, die zich overal in kleine hoekjes verstopt hadden.

BENEDEN in de zitkamer zocht juffrouw Agneta tevergeefs naar poesje — hoe ze ook riep, ze hoorde geen gemiauw ten antwoord.

„Waar zou het dier toch zitten?" zei ze. „Heb jij poesje ook gezien, Hanna?"

„Sinds we boven op zolder waren niet meer!" antwoordde de keukenmeid.

„Misschien zit het er dan nu nog wel!" En ze haastten zich beiden naar boven, waar ze toen onder de vloer klaaglijk miauwen hoorden.

„Ik kan horen, dat poesje hier is, maar ik begrijp niet waar het zich verstopt heeft. 't Is net, alsof het geluid achter dat kastje vandaan komt!" zei juffrouw Agneta.

Ze schoof met behulp van Hanna het zware meubel opzij en toen zagen de twee vrouwen de brede spleet in de vloer.

Het miauwen was nu duidelijk te horen, waardoor ze begrepen, dat poesje daar onder de planken moest zitten.

„Laten we deze plank eens even optillen, Hanna!" sprak juffrouw Agneta.

Zo gezegd zo gedaan en zie.... daar kwam het nieuwsgierige katje onder de vloer vandaan gekropen — vuil en bestoven en tamelijk gehavend.

„Het is maar goed, dat we je zijn gaan zoeken!" zei juffrouw Agneta en ze nam poesje in haar veilige armen.

„Foei, wat ruikt het naar muizen! Geen wonder, dat die kleine ondeugd trek kreeg daaronder een ontdekkingsreis te gaan maken!" Hanna bukte zich en voelde met haar handen onder de vloerplanken.

„Hier zit een muizennest!" sprak ze opeens triomfantelijk, terwijl ze de prop papier te voorschijn trok — maar toen riep juffrouw Agneta opgewonden uit:

„Dat is het document, waarnaar ik zocht! Zie maar — al hebben de muizen het gekreukeld en er de hoekjes van afgeknaagd, toch is alles, wat erop geschreven staat, nog duidelijk te lezen!"

Het kostbare stuk papier werd afgestoft en weer mooi glad gestreken, terwijl poesje zich ijverig begon te wassen, gelijk het dat van zijn moeder geleerd had, toen het nog heel, heel klein was.

„Jij hebt me geluk gebracht, poes!" zei juffrouw Agneta ten slotte. „Als jij niet op onderzoek was gegaan onder de vloer, zou ik het document nooit gevonden hebben en m'n lieve, oude huis aan anderen hebben moeten afstaan. Maar nu moet je ook je beloning hebben — in de vorm van een grote schotel melk!"

En dit was iets, dat poesje thans best gebruiken kon!

....en zie, daar kwam het nieuwsgierige katje vuil en bestoven onder de vloer vandaan gekropen.

KOEN EN ZIJN KAT

Het was al diep in de nacht, toen Koen en zijn kat bij een mijlpaal kwamen, waar ze zich neerzetten om wat uit te rusten. Toen ze van vermoeidheid ingeslapen waren, kwam opnieuw de fee bij hen.

Zij waakte over hen gedurende de rest van de nacht, doch toen in de vroege morgen bij zonsopgang de kerkklokken begonnen te luiden, ontwaakte Koen, terwijl de fee verdween.

„Het is net alsof die beierende klokken mij roepen!" zei Koen. „Bim-bam, kom weerom! Hier zul je het geluk vinden, vriend! Duidelijk hoor ik het de klokken zingen."

„Poes, kun je ook verstaan wat de klokken zeggen? Dat we in de stad het geluk zullen vinden!" sprak de jongen en het kwam hem voor, dat zijn kat bevestigend met de kop knikte.

„Dan moeten we maar weer teruggaan naar de hoofdstad!" voegde Koen eraan toe, terwijl de beide kameraden met vlugge pas teruggingen naar de stad, die ze in de nacht verlaten hadden.

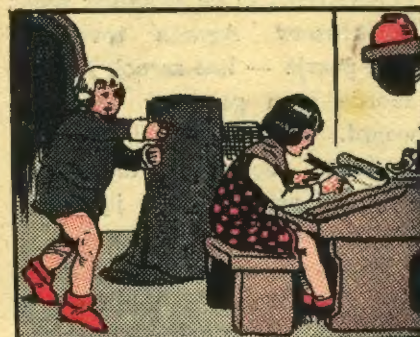
„Gelukkig dat je weer teruggekomen bent, Koen!" riep Elise blij uit, toen ze hem weer zag. „Ik heb je gemist!" Toen vertelde Koen haar alles wat hem en zijn trouwe kat overkomen was.

„Nu, dan behoef je ook nooit meer met de keukenmeid en Dirk samen aan tafel te zitten, hoor," beloofde het meisje. „Ik zal daar met vader over spreken. Hij mag je graag lijden.'

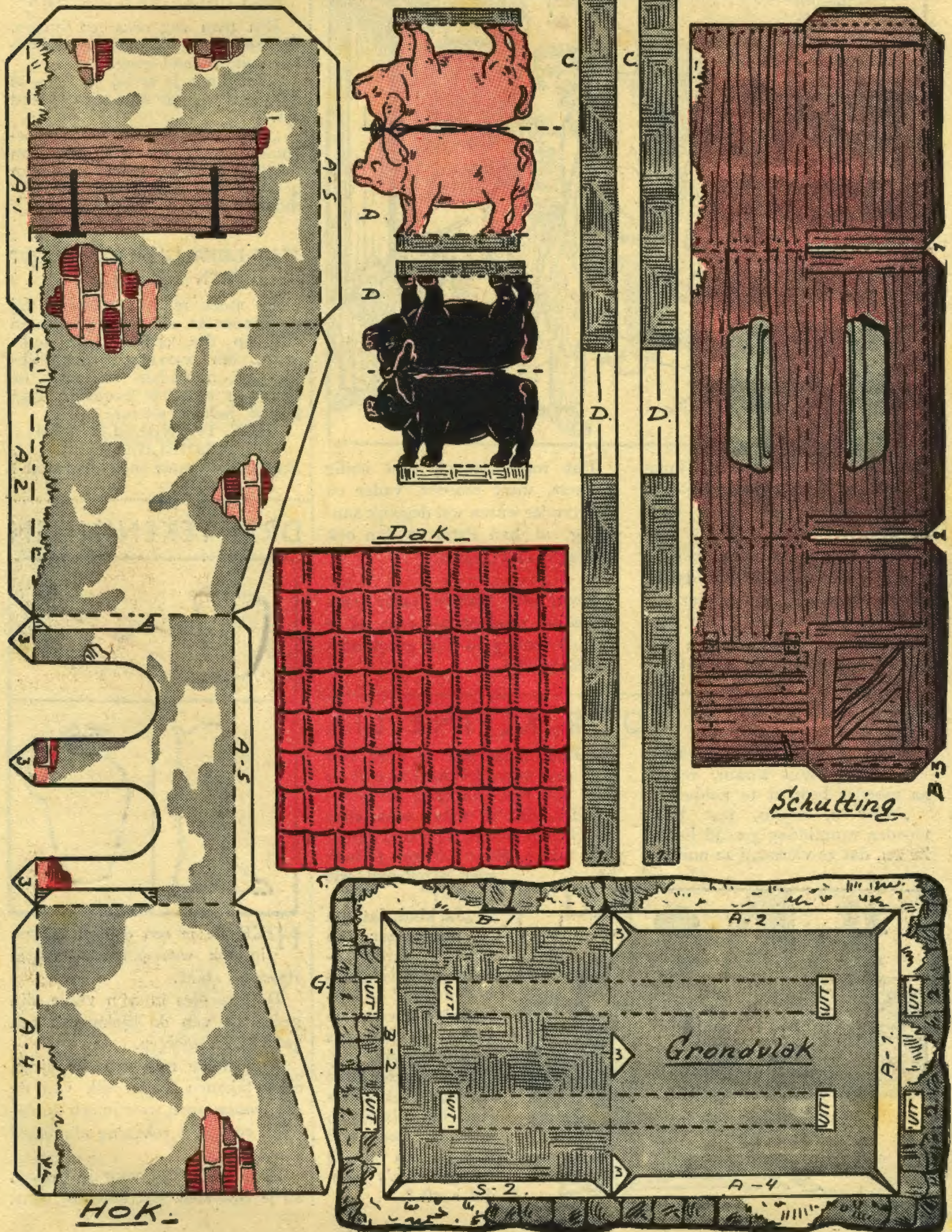
Van toen af had Koen het veel beter dan vroeger. Hij werkte heel vlijtig als voorheen, maar hij mocht bij den burgemeester aan tafel eten en zijn vrije uurtjes bij Elise in de woning doorbrengen.

Hij stoorde er zich niet aan, dat Dirk steeds opnieuw probeerde hem te plagen, zodra de dikke jongen er zeker van was, dat de burgemeester zijn domme getreiter niet horen kon.

VILLA KNORREPOT'S LUST (ZIE BLZ. 7)

MET ZIJN BEIDE BEWEEGBARE BEWONERS

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

WAAR ZIJN PETER'S OUDERS?

PETER, die overigens een flinke, stevige jongen was, hield er helemaal niet van, alleen thuis te zijn.

Zo gebeurde het eens, toen hij van zijn werk thuis kwam, dat hij moeder, vader en grootvader niet in de woning aantrof. Peter keek een tijd lang schichtig om zich heen en barstte toen in snikken uit.

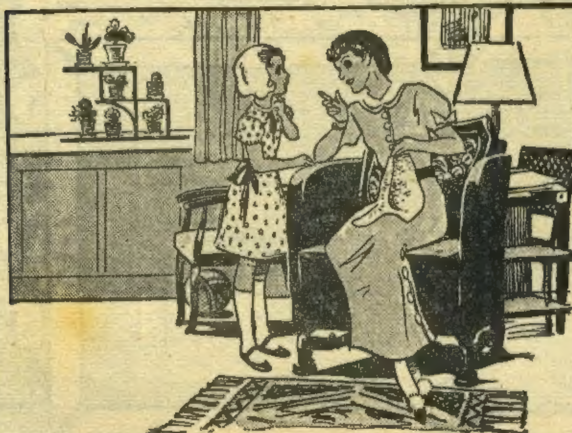
Dat was helemaal niet nodig geweest, want moeder, vader en grootvader waren wel degelijk aanwezig, al had Peter ze dan ook zo gauw niet gezien.

Draai het plaatje maar eens langzaam rond en zie eens, of je Peter's ouders en zijn grootvader ontdekken kunt.

TE MOEILIJK VOOR KLEINE LIA

TOEN kleine Lia Zaterdagmiddag thuis kwam, zei ze, na moeder begroet te hebben:

„Weet u, mams, wat Ella's moeder vanmiddag gezegd heeft? Ze zei, dat ze viermaal zo oud was als Ella, maar dat ze over vier jaar nog maar driemaal zo oud als Ella zou zijn. En toen zei Ella's moeder, dat ik maar eens even uitrekenen moest, hoe oud zij en Ella waren. Maar dat kun je toch niet uitrekenen, wel mams?"

„Ja, kind, dat kun je wel, maar dan moet je aardig bedreven zijn in de rekenkunde!" antwoordde moeder. En ze had — als steeds — groot gelijk.

Zijn er onder jullie handige rekenkoppen, die uitrekenen kunnen, hoe oud Ella is en welke leeftijd Ella's moeder heeft?

Oplossingen vorig nummer

EEN SNUGGERE JONGEN

Een man zag eens een jongen, die met zijn rijwiel over de schouder naar school ging.

„Hoe kom je er bij je fiets te dragen?" riep de man verwonderd uit.

„Wel, mijnheer, ik ben juist begonnen met pianospelen en nu heeft de onderwijzer me verboden gebruik te maken van de pedalen!"

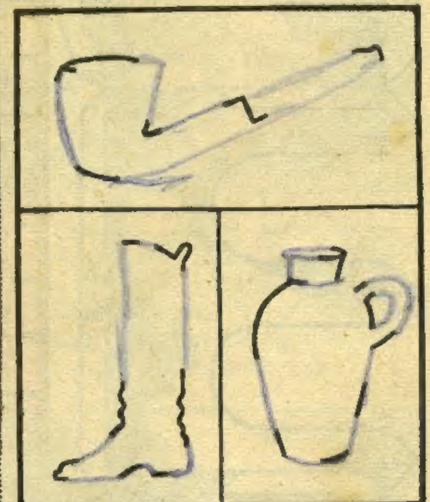
WAT LEES JE IN DE STAART VAN DE PAUW?

Je moet rechts onderaan bij de binnenste cirkel beginnen en dan op die cirkel naar links gaan, om vervolgens insgelijks met de middelste en met de buitenste cirkel te handelen. Dan las je achter elkaar:

HET TOONBEELD VAN IJDELHEID

En dat is de pauw toch, nietwaar?

DRIE TEKENINGEN

HIER zie je een drietal vakjes, in elk waarvan een aantal streepjes staat.

De streepjes in zo'n vakje zijn gedeelten van de lijnen van een getekend voorwerp.

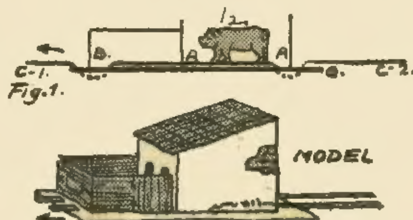
Kun je de rest van die lijnen erbij tekenen, zodat elk van de drie voorwerpen weer in een duidelijke, complete tekening afgebeeld staat?

Even nadenken voor je begint, en je zult zien, dat het best gaat.

VILLA „KNORREPOT'S LUST'

Twee hongerige varkens, die aan hun trog komen eten

EEN VERMAKELIJK WERKJE

VILLA „Knorrepot's Lust" staat op bladzijde 5 afgebeeld, een pracht van een tweepersoons varkenskot, compleet met zijn beide bewoners.

Het is natuurlijk de bedoeling, dat je deze varkenswoning zelf in elkaar zet en alles zo inricht, dat de twee bewoners naar buiten komen, wanneer je ze roept, om dan later weer netjes hun nachtverblijf op te zoeken, zodra ze zich aan hun trog te goed gedaan hebben.

We beginnen natuurlijk weer de gehele plaat op dun karton te plakken en laten haar vervolgens onder een stapel zware boeken mooi opdrogen.

Vervolgens knippen we de verschillende stukken langs de omtrek uit, waarbij we de varkensfiguren paarsgewijze met de ruggen aan elkaar laten vastzitten.

Deze varkensfiguren worden daarna dubbel gevouwen en terplaatse van het witte stukje D in het midden van de lange stroken C geplakt, echter zodanig, dat de varkenssnuiten de kant van het cijfertje 1 uitwijzen.

Bij het opplakken der varkens maken we natuurlijk gebruik van de grijze strookjes onder de poten, die naar buiten gevouwen worden langs de stippellijn.

De acht witte rechthoekjes met het inschrift „u i t", die in het grondvlak voorkomen, worden met een scherp mesje uitgesneden, waarna we de twee stroken door de ontstane gaten vlechten, gelijk fig. 1 op deze bladzijde aantoont. De dieren staan dan in het midden van het grondvlak en kijken de kant uit van B-1 en B-2 van het grondvlak.

Nu plakken we het hok A-1, 2, 3, 4, op het grondvlak, waarbij we gebruik maken van de strookjes, die aan de muren vastzitten en eerst naar achteren gebogen moeten worden.

Het pannendak wordt vervolgens op zijn plaats geplakt, waarna de schutting van het kot aan de beurt is. Deze schutting wordt eerst langs de stippellijn in het midden omgevouwen, nadat we bij 1 en 2 de smalle gleufjes hebben ingeknipt. De dubbelgevouwen helften worden op elkaar geplakt en eerst dan wordt de schutting door middel van de om te vouwen strookjes B-3 op het grondvlak gelijmd, waarna alles eruit ziet als de modelschets op deze bladzijde aangeeft. We zijn nu bijna gereed. Langs schutting, hok en buitenkant van het grondvlak zien we hier en daar witte vlekken met de aanduiding van grassprietjes eromheen. Deze witte vlekken moet je nog even met kleurpotlood of waterverf mooi groen maken, opdat er ook wat gras om het varkenskot staat.

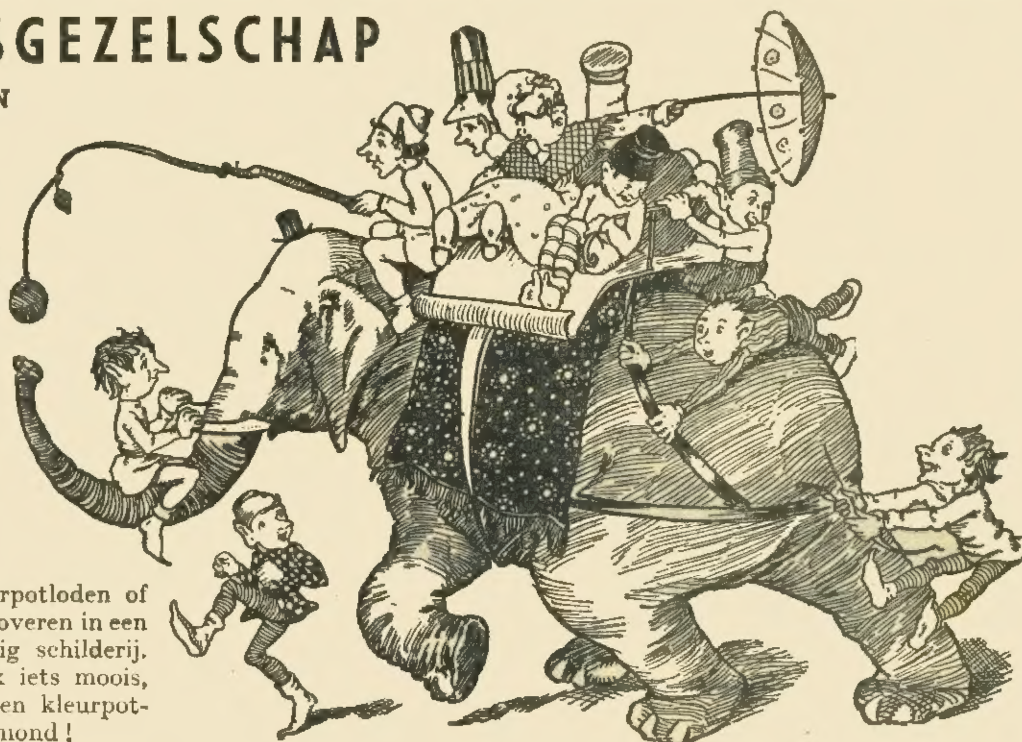
Thans is Villa „Knorrepot's Lust" geheel gereed. Trek nu de uiteinden der stroken maar heen en weer, dan zul je zien, hoe de varkens uit het hok naar buiten komen, om aan hun trog te gaan eten.

Wanneer je er genoeg mee gespeeld hebt, berg je het zaakje op 'n veilige plaats, opdat je er later opnieuw plezier van kunt hebben.

HET REISGEZELSCHAP

OM TE KLEUREN

JE ziet hierbij een plaat van een wonderlijk gezelschap, dat per olifant reist. Dat het er bij dit reisgezelschap ordelijk toegaat, kan ik niet bepaald beweren, maar de voorstelling is een prachtige plaat om te kleuren. Zoveel jasjes, broekjes, kousen, mutsen en wat al niet meer; echt iets om met behulp van kleurpotloden of waterverfdoos om te toveren in een even bont als grappig schilderij.

Doe je best, maak iets moois, maar neem vooral geen kleurpotlood of penseel in je mond!

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

VIOOLLES.

